

ماتھ گیارہ

Ketabton.com

ادبی ٹوٹی

ایان مروند

ماتم ڪده

ڙباڙن او راتولوونڪي

آيان مڙوند

ڪتاب پڙندنه

د ڪتاب نوم:	ماتم ڪده
ڙبارن:	آيان مړوند
ڪمپوز:	په خپله ليڪوال
ڊيزاين چاري:	په خپله ليڪوال
برينساليڪ:	ayaansafi64@gmail.com
اريڪه:	0770159565
چاپ وار:	لومړي
چاپ ڪال:	۱۴۰۲

د ڪتاب ٽول حقوق د ليڪوال سره خوندي دي

ډالۍ

هغې مينې ته چې زه ورسره

ډېره مينه لرم

اڀ!

د زڙه پٽ ڪوڻو ڪي مڀ

دومره مشڪوڪ قدم

مه وههه

پرته له تا بل ڇو پڪي نه شپي پيدا ڪولي!

گران دي، د هغه ڪس هيڙول

چي د هغه لپاره دي

هر ڇوڪ او

هر ڇه هڙ ڪري وي!

د رنڇورو خدا
د هغوى د اوبنڪو
نه چڙه
دردونكي وي

مينه لزل مه ليڪي!
مه يي وائي!
بلڪي ثابتوى يي!

هغه كس پسې خفه يم
چې فكر مې كاوه، رابه شي
او زما تنهائي ته به
د پاى ټكى كېږدي
لكن راغى، ولاړ او زما ژوند ته
يې د پاى ټكى كېښود!

ژوند وگره او وخانده!
د هغه چا لپاره چې
ستا په خندا ژوند كوي
او ستا په ليدلو آرام پيدا كوي!

بيگا مي خوب ليده
چي بيتره راغلي وي
سهار چي ويڀن
شوم صدقه مي ورڪره!

ڪه چيري پوي شوم چي
اوبنڪي مي ستا د ژوند
گلاب ته اوبه ورڪوي
نو زه به هميشه ڙايم تر ڇو
ته ژوند وڪري!

خدائيه!
خاطر مي غوڻنت
نه خاطرڀي
ما بد وويل
ڪه تا بد واورڀدل!

ٽولڀ نري ته مي وويل
چي مينه ورسره نه لرم
مگر خان
ته ڇه ووايم!؟

اڀ!

اوس دڀ چڀ

هم ناڻاپه ووينم

خداى شته چڀ په ڪوم

آسمان ڪڀ الوزم!

اى! ڪله ڪله فڪر ڪوم

چڀ دا زره

مي په نڙى

ڪڀ تر ٽولو

غمجن زره دى.

اڀ خدايه!

نور ستا په دڀ نڙي ڪڀ په

هيچا هم باور نشته، راءه!

يو ځاي قدم ووهو

سگرت زما او باران ستا

هغه څوڪ چڀ

هڀڅڪله مڀ

يوازڀ نه پرڀڙدي

هغه ته يڀ!

اڀ خدايه مننه!

اڀ ڪاش!

خوشالي

هم لڪه مرگ

چڀ د ٽولو

په برخه وای!

نه پوهڀڙم ولڀ؟

ڪله چڀ د خوشالي ڪيلي

پيدا ڪڙم نو ژوند

خپل قلف بدل ڪڙي!

ڄومره بنه ده ڪنه!
چي انسان هره ورڄ
له يو ڪس سره
مينه وڪري، نه هره ورڄ له
يو نوي ڪس سره!

هڀره به دڀ ڪم
اما هيڻڪله
به دڀ ونه بينم!!!

ڄومره جالبه ده، ڪنه!؟
بنه پوهڙم چي تاته نه شم رسيدلي،
خو بيا دڀ هم ليوني يم!!!

بي علتہ مينه درسره لرم!
حڪه ڪومه مينه چي
علت ولري، يا خو ريا وي، يا احترام.

تا ڙمنه ڪري وه، چي هره شپه به دڀ
يادوم! يا ته بدله شوڀ،
يا ستاسو بنار ڪي شپه نه راڄي!

ڪله چي تله نو راته ويڀ ويل،

تا هم بيايم!

ورته ومي ويل چپرڀ؟

ويڀ ويل: زما له ياده!

وخت وشو،

بي دليله مسڪا ڪوم!

بي ساري مينه ڪوم!

اڀ!

په ٻاران ڪي دواڙه گرڻو

خو فرق دومره دي

چي ته له يار سره

او زه له ياد سره!

اي!

ستا خندا

زما نيري ده،

نو تل خنده، گني

زما نيري به

ورانہ او ويجاره شي!!!

اڀ ڪاش!

ڇنگه مڀ ڇڀ له لاسه ووتڀ،

همداسڀ مڀ له زڙه هم وتلي وای!

اڀ!

نن يڀ راته پڀغور راڪڙ ڇڀ

ڪه مينه يڀ درسره لڙلی!

نو نه به تلله!

يو و هغه هم
لارڻي جدا ڪري،
ڪاش زما په زړه ڪي
وروسته له خدايه
بل هيڻ څوڪ هم نه واي!

د مينڀ هيڻ يو
ٽپ هم نه
روغيزي،
يا يپ ڄاي پاتي
ڪيزي او يا يپ يادا!

اوبنڪي ڇهه ڏي؟

۱۱% اوبه

۹۹% احساس

پهه ٻاران ڪي گرهيدل

مي ڇڪهه خوبن ڏي،

چي ڇوڪر زما اوبنڪي نه گوري!!

خدايه! ڇي دا شرط
دې ڪپڻنود ڇي
مينان دې يو بل ته نه رسيڙي،
نو بيا دې وڻي زڙونه پيدا ڪرڻ؟
يعني زمونڙ د مئينو گناه
دومره ڇڙه ده، ڇي بي دوزخه سوزو!

دا ژوند هم ڇه عجيبه دي!

په ڇا مڻي ڇي
لاس ڪپڻنود،
نو تر پڻنو
لاندې يي ڪرم...

تا رڻنتيا ويلى وڃي

زمونڙ اڙيڪه د ڇنڇير

په ڇير ده!

ما تاته لاس درڪڙ

او تا نورو ته!

خدايه! ومي ڀڻيه

ڪوم زڙه دڙي چڙي

امانت راڪڙي وڙي

وه مي نه شو ساتلي!

چا چي يوازي پرڀنودڙي، نو ورتي ووايه!

ما نه، تا وبايلله

ڇڪه ما هغه ڇوڪ

له لاسه وركڙ چي

له ماسره يپي مينه نه درلوده

او تا هغه ڇوڪ له لاسه وركڙ چي

تاسره يپي ڇڙه مينه درلوده!!!

ژوند راتو يو بنه

درس دا راڪڙ،

چي هيڻ ڇوڪ

هم د هغه

د خبرو په څڙ نه وي!

ڇيٺي زخمنه بايد درمان شي،
ترڻو وڪولي شو، ڙوند ته ادامه ورتو،
مگر ڇيٺي زخمنه بايد
همداسي پربردو،
ترڻو خپله لاره ورڪه نه ڪرو!

خدايه!
قيامت سبا ته دي
ولې نن سوزو!!!؟؟؟

ڙوند ڀي ڊرته وايي نه،

ڊرته بنايي ڀي!

نو تل پام ڪوه!

مينه ڊرسره لرم: ويل ڀي ڊرڀ ٿانيڀ وخت نيسي،

توضبع ڪول ڀي ڊرڀ ساعته،

لڪن ٿابتول ڀي ٽول عمر!

دومره مينه درسره لرم،
چي ڪله ڪله شڪ راته پيدا شي،
چي په غور ڪي به يي راته د آذان
پرڳاي ستا نوم اڃيستي وي!؟

ڪله چي مڙ شوم!
نو تابوت مي دې هغه خلكو پر اوڙو
ڪپڙدي! چي زه يي پرڀني وم،
ڇڪه چي پوي شي، زه دومره دروند بار نه وم!

په دې نري ڪي دوه ڇوله ڳانده پڙنم

يو ته چي هڀڻ

دې زما مينه و نه ليدل

او يو زه چي ستا

په خير انسان مې ونه ليد!

۷

د هغه ڇا سره چي مينه لري،

هيڻڪله پري د زيات

وخت لپاره مه غوسه ڪپره!

حڪه چي هغه بيا ستا نه بي غبر

ڙوند زده ڪوي!

اڀ ربه!

بلد نه یم، چي ڇه ڊرتو ووايم؟

بس ڊ زڙه خبرو ته

مي يو ڄل غور شه!

اڀ ربه!

نور ڊ ڙوند

نه ستري یم!

يا يپ ڊاڪڙه،

يا مي واخلاه!

ڪومه ورڻ ڇي مر شوم،
ڪه ڇا پوڻتنه وڪره ڇي
دا تابوت يي وٺي دومره دروند دي؟
ورته ووايه!
خوانيمرگ له ڇڙو هيلو
سره يي دفن ڪو!

دا انصاف دي!
ڪله ڪله دنيا دومره ڪوچني شي،
ڇي د انسانانو د دوباره ليدلو
نه انسان سترى شي، اما ڪله ڪله
دونيا دومره لويه شي، ڇي يو ڪس
پسپي ليوني گرڻو او پيدا ڪولي يي نه شو!

د ژوند بده كيسه دې
هېڅكله چاته مه كوه!
ځكه كه ته يې هېره كړې،
هغه يې دريادوي!

اړتيا نشته له انسانانو
امتحان واخلي!
د وخت په تېریدو سره
خپله امتحان دركوي!

ڄومره آرامه شپه ده!
لڪه ڄوک چي په دڙي
نڙي ڪي نه وي،
يا شايد زه د چا په نڙي ڪي نه يم؟

راڻه نن قدم ووهو!
ته له يار سره،
زه له ياد سره،

واپي هنداره احساس نه لري!

نن ڀي نم نيولي و

پرڀ ومي ليڪل چي

«مينه د(سره لرم»

آرامه اوبه شوه!

له اور مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه سوزونڪي ده!

له گل مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه ٻنڪلي ده!

اڀ ڪاش دا د تنهائي ورڃي
هم د هغو ورڃو په څپر ورځي وای
چي له تاسره مې تپري ڪري دي!

فـڪـر مـي ڪاوه،
تـه هـمـدرد يـي!
لـڪـن
تـه هـمـ درد وـي!

بې چاره گل خرڻوونڪي

يوآڻپني شخص دي، چي ڪله هم ڪور ته د گلانو سره

د ننه شي، نو

ٽول خواهشيني ڪيري!

مينتوب درد نه لري!

بلڪي د هغه چا سره

مينه لزل درد لري،

چي ستا د مينې په

قدر نه پوهيري!

مخڪي له دې چي د چا زره مات ڪري

نو لومري فڪر وڪره!

چي آيا دې زره ڪي

خو به زه نه ٿيم؟

هيڻڪله له چا سره زره مه تره!

ڇڪه دا نري دومره ڪوچني ده، چي دوه زرونه له

يو بل سره نه ڇايري

او ڪه له چا سره دې زره وتره،

نو هپڻڪله يي مه خوشي ڪوه! ڇڪه چي

دا نري دومره لويه ده، چي بيا به يي

هپڻڪله پيدا نه ڪري!

ٻي حده مه مين ڪپڙه
ٻي حده باور مه ڪوه
ٻي حده مينه مه ڪوه
حڪه چي همدا»ٻي حده» به
دې يوه ورخ ٻي حده وسوزوي

اڀ ڪاش!
ته پوهيدلى ڪله چي ويم يوازې يم
يعنې تا نلرم

ته مڀ نه يادڀري
بلڪي هغه ڏوڪ مڀ يادڀري
چڀ فڪر مڀ ڪاوه ته يڀ!

ڙمنه دڀ راسره ڪڀي وه
چڀ هيڏڪله به دڀ يواڙي پڀي نڀدم
اوس چڀرته يڀي ڀڀڀڀ

موده وشوه
ڙوند تيريڀري
خو بنهه نه تيريڀري

ڪاش زرونه دومره پاڪ وي
چي «مينه درسره لرم» ويلو ته
د قسم خوڙو اڙتيا نه وي

اڀ!

په دڀ ڪي زما تڀروتنه نه وه
ته په خپلو پښو زما خوا ته راغلي!

شپه ستري
لکن زه له شپي
ڊږ ستري

ڏينپي خلك بايد هڀر
ڪڙو پنه يو ساده دليل
«هنه زما له راتلونڪي سره ڪومه اڙيڪه نه لري»

شرمنده يم
چي اوس هم ستا نه
بغير ساه اخلم

ڏنگه مي چي له هيلو تڀر شوڀي
نو اي ربه! له
گناهونو مي هم تڀر شه

لومڙي ڄل ندي چي ڙام
لومڙي ڄل دي
چي ڙام مڙي نه آراموي

په دڙي نڙي ڪڙي
چاته د لاسونو
انتظار مه ڪوئ چي
اوبنڪي به مو پاڪي ڪڙي
نو خپلي اوبنڪي مو په خپله پاڪي ڪڙي
ٽول تيريدونڪي دي

دا ورڃي دڀ
زه يوه لويه غلطي گهم
چي په ژوند ڪي
مي ڪري ده

زما نه وروسته مهمه نده
چي چا دڀ په زره ڪي
ځاي پيدا ڪر
د ليوانو پاتي شوني
فقط سپيان وري

پوي شه نور!
دا شپي نه دي چي اوردې دي
بلڪي دا ته يي چي يوازي يي

هميشه د هغه چا سره
د زړه درد شريك ڪړه
چي دوه شيان ولري

۱: زړه

۲: درد

په ڙوند ڪي دا څلور شيان
هيڻڪله مه ماتوه
باور، وعده، اريڪه او زره
ڇڪه ددي ماتيدل غر نه لري
مگر درد ڇپر لري

هغه شيبه راباندې ڇومره
سخته تپره شوه
چي ورته ومي ويل:
ڪه رانه لري شوې مڙ ڪپرم
ويي خندل او راته ويي ويل:
ستا ڙوند ته هيڻ اڙتيا نه لرم

اڀ!

بي له تا ڙوندي يم

مگر بي له تا ڙوند

نشتم ڪولاي

لاسونه مي ڪلڪ ونيسه!

دلته ڇڀرو زما او ستا

په جدائي شرط ٽڙلي

ڪله ڪله مڀ
هغه وخت پسي
ڇڀر زره خفه شي
چي ته مڀ
هيڻ نه پڙندي

ڪله چي مڙ شوم
نو ليدلو ته مڀ مه راءه!
حڪه ڪله چي ژوندي وم
ما درته هغه وخت اڙتيا درلوده

وايي ڪله چي باران اوري
نو د خاورو بوي پورته ڪيري
اما دلته خو د خاطر
بوي پورته ڪيري؟

گل خرڻونڪي په عاجزي وويل
بناغليه گلان واخله!
ما ورته وويل: چا لپاره يپ واخلم؟
گل خرڻونڪي وويل: خپلې مينې لپاره يپ واخله!
ما ورته وويل: ڪه زما مينه يپ خپلې مينې ته ورکري بيا؟
گل خرڻونڪي وويل: وښه بناغليه زه خپل گلان
درباندي نه خرڻوم!

«مينه درسره لرم!»

دا يواځينی

خبره ده

چې بېرته يې

نه اخلم

اې كاش!

پوهيدای

د هرچا زړه زړه نه وي

زه مڀ ٻه خپل زره ويايم

مات شو

لوبه ورسره وشوه

دوڪه ورسره وشوه

اما اوس هم ڪار ڪوي

ودڀ ليدل!

انسانن ڄومره زر يو

له بل ڄخه

ستري ڪيري

اڀ!
دلته ڀرتو
ستا له لڙي والي راسره
نور ڇوڪ نشته

درد لري
هغه چاته د ويلو
لپاره خبري نه لري
چي پرون دي ٽولي
خبري د هغه لپاره ڪولي

افسوس

د هغه ڪارونو لپاره نه

چي غلط مڃي ڪري

بلڪي د هغه ٻنيو

ڪارونو لپاره چي

چي د غلطو خلكو

لپاره مڃي ڪري

ڄيڻي وقت يي

بايد ونه واپي

ڄيڻي وقت يي بايد واورڀي

ڄيڻي خبرڀي

ڪله چي مڃي له خدايه مرگ وغبونت!

راته ويڀ ويل
ڪه تاته مرگ درڪڙم
نو هغه ته ڇه وركڙم
چي له مايڀ ته غوڻنتي يڀ

د ژوند تر ٽولو لوي بد
ڪله چي يڀ و غوارو
ورته ورسيزو نشو ڪولاي
اما ڪله چي ورته ورسيزو
نو بيا راته هيڻ ارزنبت نه لري

وخت بدل نشو
بلڪي هغه انسانان
يپ بدل ڪرڻ
چي هيٺڪله مڻي فڪر نه ڪاوه
چي هغوي به بدل شي

ڪله چي خداي ستاسو
د ساتنڻي لپاره ڪوم ڇوڪ
له تاسو نه ليري ڪوي
نو هيٺڪله يپ په پاتي ڪيدو
ٽينگار مه ڪوه

اڀ!

د نيمڀ شپي چي وينن شم

تا ولٽوم لکن ڄان

د بل چا په غٻڙ ڪي پيدا ڪم

خدايه!

دوزخ ته اڙتيا نشته

مونڙ انسانان يو بل

تردي ڇڙ

سوزو!!!

اڀ!

يو وخت به مڀ

نشتون حس ڪڙي

او د قبر خاوره

به مڀ په سوڪ ووهي

او وبه وايي پاڅبره

زه بڙته راغلم!

ڄيني ڪسان مه ڄوروي

د ڄينو ڪسانو ڄورول ڄو ثانيي وخت نيسي

لڪن جبران ڪول يي ڪلونه

اڀ زره!
ارامه اوسه
هغه ستا نه بغير آرامه ده!

درد يعني!
وخت وشو چي
هغه نشته):

اڀ خدايه!

تاته غڙ ڪوم ڇڪه ڇڀ په دڀ
دنيا ڪڀ يو غڙ بل غڙ ته نه رسيڙي
او تا ويلي ڇڀ زه اوريدونڪي يم

لاسونه مڀ خپلو هيلو ته نه رسيڙي
هغه ڇڀڙي لڙي دي
لڪن د صبر شنه ونه مڀ وائي
هيله شته
دوعا شته
الله شته

اوسپ يا نه اوسپ
دا شپي تيري جي
لڪن دا شپي چيرته
او هغه شپي چيرته

اڀا!
په زره مڀ لاس مه ڀڏه
چي لاس
به دڀ وسوزي جي

په دې نڙي ڪي له هيچا سره

زره مه تره

حتي خپل سيوري دې

هم په تياره ڪي

يوازي پرېږدي

غم مو خپله پيداڪوي

نو د خوشاليو

په لٽه ڪي اوسه

ارينه ده چي په ژوند ڪي

خيني خلك ورڪ ڪرو

تر خو خپل خان پيدا ڪرو

که ڪله دې احساس ڪره چي

پاتي ڪيدل دې

سخت دي

بهترين ڪار تلل دي

ڪه ڇا در ڇخه پوڻتنه وڪڙه ڇپ

ڙوند يعني ڇه ؟

خاورې په موٽي ڪي راواخله

او پف يي ڪڙه

له زڙه سره مې پام ڪوه

ڇپ مات نشي در ڇخه

زما د زڙه په خاطر نه

بلڪي ستا په خاطر ڇپ

په هغه زڙه ڪي ته يي

راځې!

پوهېږم چې حتماً راځې

خو هغه وخت چې کله

مې په سپينه ټوټه کې

د قبر غبرې

ته وسپارې

خو هغه وخت به بيا

هر څه بې معنى وي

موده وشوه لاسونه مې

د چايو په پيالو گرم کوم

دا د تنهائي اوج ندی؟؟؟!

له بوڊا مي وپوڻبتل

مينه يعني ڇه

ويپ ويل:هغه چي

زه يپ بوڊا ڪرم

ڪرڪه لرم له هغو ورڻو

چي نه پوهڻم

درد مي ڇه دي

خپلې سترگې مې
په ړانده خرڅوم ترڅو
بيا دې هيڅكله دا دروغجنه څېره ونه گورم

د زړه خبره دې نن ووايه
چې د زړه خبره شي
كه سبا دې وويله
نو بيا د زړه درد كيږي

دا ورڻي تيريري

لڪن زه له دڀ

ورڻو نه ٽپڙيم

زه چي يوازي يم په دڀ نه يم خفه

بلڪي په دڀ خفه يم چي

ته څنگه داسي شخص وختي

اڀ!

ڪله چي هم له چا ڇنه

د مينڀي ڪلمه واووم

نو بي اختياره څريڪه

مي په زره ڪي تيره شي

اڀ!

تا به زه هغه

وخت هڀره ڪرم

ڪله چي خپل

ڄان هڀر ڪرم

ڄڪه زما ڄان ته يڀ

آرامه سنڊرڀ
او ستا په جدائي
اوبنڪي ٽويول دا بيا
ڇڙه مزه لري

ڪه غوارڀ زما د ژوند په اڙه
خبره شپي سترگي
دې پٽي ڪڙه
ڪومه تياره چي گوري
همدا زما ژوند دي

مینه چېر خوړ نوم دی
خو ستا مینه دومره ترخه وه
چې د ژوند ټول
خوږه یې رانه واخیستل

مینه د نړۍ جوړونکي ده
خو برعکس تا زما
نړۍ وړانه کړه

زه تاسره د مينڀ
لرلو لپاره تر هر حد تڀر شوم
خڪه ڪومه مينه چي حد ولري
هغه مينه مينه نه وي

وايي ڪه چڀري يوه مسڪا لري نو
خپلي مينڀ
ته يي وركري
تا مسڪا هم يوره
او ته هم لاري

ڪه له ڪوم چا سره مينه
لرې نو همداسي يپ
پرپرده ڪه راغي نو پوي شه
چې مينه درسره لري
او ڪه راغي نو پوي شه
چې هيڅ ستا لپاره نه و

له مينې پرته بڻينه نشته
او له بڻيني پرته مينه
نو راشه و به دې بڻيم
اوس هم درسره مينه لرم

وايي يوازيتوب دوزخ دي
نو اڀي!
ما له دي دوزخ ڇخه وڙغوره

له هرچا سره مڀي
کولاي شوي
مينه وکرم
خو که مينه مڀي له
تا پيل ڪري نه وي

ڄومره بنهه!
په دې غمجن ماحول ڪي
چي په ما تيريزي
بيا هم ته خاندي

ڄينې وخت ته
ڄينې وخت ستا ياد
دا خو به ما ووڙني

ڄينِي وخت يو ڪس
صرف يو ڪس
باعث ددِي ڳرڻِي
چِي ته يِي په ڄمڪه باندِي ژوند
ڪولو ته پريڻِي يِي
نه اڪسيجن

باراني
لمريزه
وڙيڻ
ڇه توپير ڪوي ڪي ڪي
چِي ته اوسِي هوا هميشه بنايسته ده

شايد زما ساه وي
چپ په دې نري ڪي تر اوسه
پاتي يم اما
پرته له شڪه چپ
ته يوازيني دليل يپ
چپ زه ساه اخلم

هرڇه مي
امتحان ڪيل
ڙا، سگرت، د خوب گولي
مستي سندرې، اروه پوه، نوي ملگري...
لکن زره مي نشو پوي
هغه تا غواڙي تا!!!

اڀ!
ڄينڀ وخت له ڄانه
لاسونه تاو ڪرم
او ووايم
ليونيه ته خو يوازڀ نه يڀ
زه درسره يم

ڪه ڄنگل هم
وي نو مر به شي
لکن زما زره
سوزي او سوزي

اوس مي له تنهائي
سره مينه پيدا شوي
خڪه هغه ستا غوندي
بي وفا نه ده
ڊپر خيانت مي هم ورسره وگر
لكن بيا هم نه رانه ڄي

خلڪ وايي: يو ساعت يعني شپيته د قيقې
يوه دقيقه يعني شپيته سانپي
لكن هيچا هم ونه ويل چي
پرته له تا شپيته ثانيي يعني
شپيته ڪاله

خدائيه!

هرڻوڪ له تا غوارڀي چي
يو ڇه وركڀي لکن زه غوارم
له ما يي واخلي هغه غم
چي هغي
راڪري!

اڀ!

د شپي چي ڪله ويده ڪڀري
نو يوه لحظه يوازي
يوه لحظه زما په اڙه فڪر ڪوه
ڙمنه ده چي ٻيڙته به راڻي

زړه مڀ!

هغه خبرو پسي خفه دي

چي له يو بل سره مو ڪولي

لڪن سٽري ڪيدو به نه

اڀ!

دا بي دليله اوبنڪي

مڀ چي پرمخ بهيري

دا د زړه تنگي

اوبنڪي ندي

د بي ڪسي اوبنڪي دي

اڀ!
له تايي ڇه پٽه
اوس مڀ هم
بڀ دليله زره درپسي
خفه دي

شپي مڀ له خپل ڄان
سره تڀري ڪري
هر ڄوک چي لاڙ بيا بڀرته رانفي

اڀ!

نن مي زړه ډډر تنگ دي

غواړم والوزم

داسي ځاي ته

چي بيا هيڅڪله بېرته

رانشم

اڀ!

که تلوو دي مڙ نه ڪڙم

نو ستا خاطرې مي

هم نه وڙني

بې غمه اوسه

ڪله مڀ چڀ له لاسه
ورڪڙي نو اوبنڪي مڀ
نه ڪڙي تويي
ڇڪه ما خپلي ٽولي
اوبنڪي ستا د لاس ته راوڙلو لپاره
تويي ڪڙي وي

اڀ ڪاش
د زڙه پڙڇاي مڀ
غاره تنگه شوي وي
چڀ ساه مڀ نه اخيستي
خلاص

هر ڪلهه چي د چا له لاسه

ناراحتہ شوې

نو يوه لحظه يې

په نه شتون

فکر وکړه

اې ربه!

زه مې تنگ دی

تا ویلي وو چې د انتخاب حق

لرې نو بیا ولې مې

انتخاب په ځنگ کې نشته؟؟؟

دروازه لڙي او بنده شوه
لڪه چي باد بيا ٽوڪي (اسره ڪوي
ستا د راتلو
تمثيل ڪوي!

په نڙي ڪي ترٽولو وڙه ڪلمه «ا»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙه ڪلمه «LOVE»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙ ڪس «YOU»
نو «I LOVE YOU»

باران چي اوري
ته مي ڇڙه ياد پڙي
بغير له چتري
په باران ڪي قدم وهم
زه تا يادوم
او آسمان ڙاري

هغه دومره
په خپله تنهائي
ڪي ڇوب و چي
د سگرت پرڳاي يي
خپل ڄان وغورڄاوه

اڀ!

سپين مي شول

د سر هغه وينستان

چي ويل به ڊي:

په ٽوله دنيا يي هم نه وركوم

اڀ!

اوس مي په هغه لاره

بپرته راتلو ته

زه نه ڪيري

په کومه لاره چي

ته راسره يو ځاي تلي وڃ!

ڪوم ڪس

چي نن له تاسره خاندي

هغه ڪس سببا پر تا

خاندي مطمئن اوسه

د زړه په دروازه مي وليکل

ننوتل منع دي

مينه راغله او دننه شوه

او ويپ ويل

«زه د چا اجازي ته اړتيا نه لرم»

اڀ!

ستا شتون ڪي مڀ
له ڙوند سره لوبڀ ڪولڀ
اوس چي نه يڀ
ڙوند له ماسره
لوبڀ ڪوي

ويڀ پوئنتل ڙوند يعني ڇهه؟
لنڊو ڪي مڀ ورتنه وويل
چي د غمونو
تڪليفونو
ستريانو او دردونو
دوهم نوم ڙوند دي!

اڀ!

اوس هم ستاسو

له ڪوٽي تڀڙيم

خو لوڀڙيم نه

ڇڪه چي ڇمڪي ته گورم

اڀ!

دومره راتنه گرانه وڃي

چي بغير له تا

مي يوه لحظه احساس

ڪڙه فڪر مي وڪڙ

چي ڪلونه ڪيري يوازي يم

اڀ!

خبري دي دومره خوري دي

چي زره مي غواري

ستا خبري بنڪل ڪم

زه او ته!

ڪله چي

د يو بل په

څنگ ڪي اوسو

نو دا د نيا تر ٽولو

بنڪلي ترڪيب دي

د مينڀ په ڪوڙه ورغلم
يو بوڇا سڙي راباندې راغي
ويپ ويل مه ڇه لاره بنده ده
ما يپ خبرې ته غوڙ ونه نيو لڙم
لاره په رښتيا بنده وه بڙته چې راتلم نو بوڇا شوي وم

خيانت مي ندي ڪري
گيله مه ڪوه!
ڪله چې تا پڙبينودم
نو هغه رانه غڀر تاو ڪره
ترڅو ونه لوڀرم

له مين يي وپوڻنٽل
مينه غم دي ڪه خوشالي؟
په ديوال يي سر ڪپڻنود
ويي ويل: انتظار

مينه يعني
ڪوم وخت چي
انسان د ڄان نه
ڇڙ د هغه په اڙه فڪر ڪوي

اوس دې چپ
ڪومپ بنگلي سترگپ
پرانيستي
د همدې سترگو
په ياد بيگا ڪوم چا
خپلپ سترگپ پٽپ ڪري وپ

د يو چا يادول زره غواري
نه دليل
نو بپ دليله دپ
د زره نه يادوم

اڀ!

نه ڄاڻو ڇو لڙي

لازم

ترڻو تاته ورسيندو

اوس نه ته زما شوڀي

او نه زه د ڄاڻ

اڀ!

غڀرو ڊي نه گرمي ده نه ساڳو

ستا غڀرو!

د ڪال ڄلور فصله دي

ڪله چي ٿللي
نو ڪاش زما سترگي
دې هم له ڄانه سره
وڙي وي
ترڻو زما سترگي
ستا د ديدن تڙي نه واي

د ژوند ٽول داستان مڀي
يوازي په دې جملہ ڪي
راغونچ دي
«هغه شته لکن زما سره نه»

ڪوم وخت چي ڊي
د ژوند لاري جدا ڪري
خدای شته
ما له خان سره
ڇپر ڇه وويل

اڀ!
غڙ ڊرتي نه ڪوم
چي بڀرتي راشه
ڪه مهم وم
نو خپله به راشي

تر ٽولو

بنڪلي نري تا

جوڙه ڪري

دلته په زره ڪي مي

چي ته پڪي اوسپي

نن مي يو مين

وليد چي

خپل سيوري سره يي

خبري ڪولي

نو هغه بيچاره به

خومره درد تيروي ڪله چي آسمان وريخ وي

موٽروان ودرېد له موٽره يې

سر راويست ويې ويل:

يوازي يې ۶۶۶

موسڪ شوم ورته ومې ويل:

له ڇپره وخته

اې ربه ومې ببينه!

د هغه دردونو لپاره

چې ستا په لاره کې

مې تېر نه ڪړل....!!!

ڪاش خدای ویلی وی

ستری دې ګرم نور

واخله دا یې هم ستا

اې!

ته پوهپرې

چې ستا په

نشتون ڪي دا ورڇي

رباندي څومره اوږدي شوي

اڀ ربه!
ته مڀ مل اوسه
ڪه چڀرته ستا نڀي
ڪڀ رانه ڄه ماتيري
بس چڀ زڙه نه وي

درته ليڪم يڀ چڀ
«يادڀڙي مڀ»
مه وايله چڀ تڪراري خبره ده
شايد يوه ورڄ زه ونه وسم
چڀ تڪرار يڀ ڪڙم

رسامي

يپ دومره ٻنڪلي نه ۱۰

لڪن د ٻيڙتہ تلو لاره يپ چڙه ٻنہ

رسم ڪڙي ۱۰

ٻيڙتہ لاره

اڀ!

د لاسونو گوتپ دڀ په

قرض راکڙه

ستا د راتلو شيبپ

پرڀ شمارم

اڀ!
ستا احساس
بيا په خپله
غڙه ڪي واخيستم
نه پوهيم چيرته مې وري

غڙي يي لار
تصوير يي لار
لڪن
خاطري يي تل پاتي دي

زړه مڀ لڙ جنت غواري
څو لخطي دڀ
غڀره په قرض راڪولاى شپي!!؟!

اڀ ڪاش
څوڪ چڀ تله نو
دا خاطرڀ يڀ چڀ هم
له ڄان سره ٽولولي
او بيا تللي

دا زړه مڀ

ڇڪ ڊي ڇڀر ڇڪ

دومره ڇڪ ڊي ڇڀي

يو ڇهه يڀ د سترگو

هم توڙي

ڙوند ڇهه ڊي ؟؟؟

ڪه ڙوند خندا ڊي نو بيا ولڀ ڙارو؟

ڪه ڙوند ڙرا ڊي نو بيا ولڀ خاندو؟

ڪه ڙوند مرگ ڊي نو بيا ولڀ ڙوند ڪوو؟

ڪه ڙوند ڙوند ڊي نو بيا ولڀ مڙه ڪيڙو؟

ڪه ڙوند مينه ده نو ولڀ ورتنه نه رسيرو؟

ڪه ڙوند مينه نده نو بيا ولڀ مينڀرو؟

هيڙڪلهه ڀي د بڙتہ راتگ دوعا

مه ڪوه!

شايد ڪوم وخت راشي

خو هغه به نه وي چي تللي و

اڀ!

ڪه ڪومه ورڃ راغله

چي زه نه وم نو وصيت درته ڪوم!

بنه اوسه

له هغه بنو

چي ما ورسره مينه ڪوله

ڇٽي وخت مي
دومره ياديري
چي زره مي غواري ويي گورم
ڪه د بل په څنگ ڪي هم وي

اڀ!
ڙوند دري لحظي دي
ستا ليدل
ستا خندل
ستا غيڙ ڪي نيول

اڀ!

ددڀ تلو او راتلو

نه مڀ نور زره تنگ شو

يه مه راءه

او يا چڀ راغلي نو بيا مه هه

اڀ!

ڪه ڪومه ورخ لاڙي او ٻيڙته راونگرڇڀڍي

نو د انتظار ڙمنه نشم درسره ڪولاي

لڪن يوه غوبنتنه درنه لرم!

ڪله چڀ هم راغلي نو

يوه گيڇي گلان مڀ قبر ته ضرور راوره

خِينِي خَلڪ پڻ نڙي

ڪي شتون نه لري

بلڪي هغوي خپله

يوه نڙي وي

اڀ!

زه چي نه اوسم نو

نڙي يوازې ما نه لري

لڪن ته چي نه اوسڀي

زه يوه نڙي نه لرم

اڀ!

ڪه غوارڀ ٻڙتہ راشڀ

نو همغه ڄاى ڪڀ

دڙتہ ڀہ تمہ يم

ڪوم ڄاى ڪڀ دڀ چڀ

يواڄڀ ڀر يبنى وم او تلي وڀ

مينہ دڀ

تل لہ هغه

چاسره وويشہ!

چڀ ڀوهڀڙڀ

هغه يڀ لہ چاسره نہ ويشي

هره ورڃُ له ڄان سره
ڙمنه ڪوم چي
سبا دڀ هڀروم
سهار چي شي
نو خپله ڙمنه هڀره ڪرم!

ستا ٽول يادونه او خاطرڀي
مي لري و غورڇول
لکن زڙه مي غلي وويل:
«په ياد مي ده»

اڀ!

ٽول بنار ويده دي

يوازي زه

ستا فڪر

ويين ساتلي يم

هيڙڪله له يوه انسان ڇخه

خپله هيله مه اخله!

شايد يواڻيني هيله وي

چي دي يي لري

زما هيله ته وڀي

اوس چڀرتي يي ڳڳڳ

د هغه ڪس
د راتلو لاري ته
په تمه یم چي
هغه له دي لاري
چيره ستري ده

اڀ!
که ته د بل هم شوڀي
نو بيا به هم
زما سره يي
خڪه کلونه کيري
چي زما په زړه کي اوسې

آيينه هم رانه
شڪايت ڪوي
خوشاله خيره غواري
هغه چي تا وري!

اڀ!
هر ڄاي ڪي چي پي
نو آسمان ته وگوره!
آراموي مي ڇڪه
ڪه يوڄاي نه يو
نو آسمان خو مو يو دي!

د بنو عطرو خالي شيشه

هم بوى وركوي

لکه ستا خالي ڄاى!

د تل به څپر يې تاته ليڪم

ته چپ!

له چا سره مينه لري

هغه لپاره يې ووايه

نور بيا...

اخٲليكونه:

www.4yok.com

www.beytoote.com

www.bisms.ir

www.parsnaz.com

نورې بيلابېلې ويب پاڼې

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**